

توانمند سازی سالمندان

شهلا اسیری، نسرین مختاری

دانشکده پرستاری و مامایی شهید بهشتی

پست الکترونیک: shahlaasri@yahoo.com

مقدمه: یکی از چالشهای پیش روی جامعه جهانی، تغییرات کمی و کیفی جمعیت و به تبع آن، مدیریت نیازهای برآمده از این تغییرات است. با توجه به اینکه سالمندان، گروه جمعیتی با سریع ترین رشد در جهان هستند، توجه به کیفیت زندگی آنها و وجود یا فقدان توانمندسازی سالمندان، یک بحث با اهمیت فزاینده ناشی از تغییر سریع جمعیتی است. توانمند سازی (empowerment) یکی از مباحث مربوط به ارتقای سلامت و در ارتباط با تغییر اجتماعی (social change) و ظرفیت سازی (capacity building) است. هدف این مقاله معرفی جنبه فراموش شده توانبخشی سالمندان یعنی توانمندسازی آنهاست.

نتایج: اگرچه به موازات افزایش سن، تغییرات زیادی در ظرفیت های جسمی و روانی ایجاد می شود، اما در فرآیند سالمندی، فاصله عمیقی بین افراد وجود دارد. این فاصله از نظر ظرفیت عملکردی، دامنه عملکرد (range of function) آنها را تشکیل می دهد که در واقع فاصله بین سالمند fit و frail است. این تفاوت به میزان زیادی ناشی از نابرابری در دسترسی به منابع و فرصت هاست که موجب می شود تا گروهی از سالمندان که در زیر آستانه ناتوانی قرار می گیرند، نیازمند توانبخشی برای اطمینان از کیفیت زندگی شوند.

نتیجه گیری: توانمند سازی، یک مفهوم پیچیده است و به قول گیبسون، در غیاب آن بهتر تعریف می شود! فقدان توانمند سازی یعنی: بی قدرتی، بی یابوری، ناامیدی، پدر سالاری، یک لوکوس خارجی کنترل و وابستگی.

وقتی مردم فرصت هایی برای پیشرفت و رشد داشته باشند، احساس توانمندی بیشتری می کنند.

کلید واژه ها: سالمند - توانمندسازی